

[Arne Bjerregaard]

Det kan vi ikke undlade at glæde os over ved denne lejlighed.

Vi ser noget videre i det generelle børnetilskud. Vi ser det som en løftestang for vore ideer om en generel persontilskudsordning i fremtiden, altså en såkaldt borgerløn, som vi stadig væk mener vil løse en række generelle sociale tilskudsproblemer og vil være forudsætningen for et mere stringent skattesystem uden alle de krøller, vi stadig væk må indføre for at få et nogenlunde retfærdigt system, fordi vi ikke går hele vejen ud.

Vi ser også noget positivt i, at ægteskabet bliver tilgodeset via lovgivningen, selv om det kun er med hensyn til en tredjedel af den progressive beskatning. Vi havde selvfølgelig gerne set, at enhver familie havde fået ens beskatning uanset indkomstfordelingen mellem ægtefællerne. Det er jeg helt enig med hr. Fogh Rasmussen i – eller han er efterhånden blevet enig med os i det synspunkt. Men det kunne altså ikke lade sig gøre at tage dette skridt fuldt ud nu. Når de økonomiske og ideologiske grunde stadig væk er en spærring, må vi andre selvfølgelig nøjes med at tage det lille skridt, vi kan få i øjeblikket, men det er dog et skridt i den rigtige retning.

Jeg ved nok, at vi har haft mange diskussioner med hr. Bernhard Baunsgaard angående det, men jeg må dog sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at vi glæder os i kristeligt folkeparti over, at vi er kommet et stykke ad den vej i stedet for den modsatte vej. Den dag vi får gennemført en proportional beskatning, er vi selvfølgelig fri for den diskussion.

Med hensyn til rentefradragsretten vedrørende privat gæld har vi stået for, at den burde fjernes over en årrække. Vi måtte selvfølgelig samtidig fjerne beskatningen af renteindtægter for at få symmetri, ligesom vi mente, at lejeværdien også måtte fjernes, fordi lejeværdien egentlig er udsprunget af, at man mener, at ved den form, vi har, har man en fordel ved at have egen bolig. Vi har ment og mener stadig, at man er nødt til at gøre det for at bremse op for det private forbrug ud over det, der er produktionsmæssig dækning for. Havde vi gjort det for 20 år siden, tør jeg næsten love, at vi ikke havde haft den økonomiske situation, vi har i dag, så havde den været anderledes positiv.

Men vi erkender som mange andre, at de store private renteudgifter, mange i dag har påtaget sig og påtaget sig mange år frem i

tiden, forhindrer en afskaffelse af rentefradragsretten. Den begrænsning af fradragsretten, der sker med denne reform, er nok grænsen for, hvad der kan gennemføres i øjeblikket, hvad der kan strammes i øjeblikket, uden at vi slår økonomien i stykker for visse indkomstgrupper i samfundet.

Der er dog én ting, jeg gerne havde set på dette område, og det er, at vi havde fuldstændig symmetri på dette område, således at beskatning af renteindtægter og fradrag for renteudgifter havde været af samme størrelse. Det er de trods alt ikke hele vejen; der mangler altså en smule symmetri.

Om virksomhedsordningen må jeg sige, at vi finder også, at det er et fremskridt. Vi har ønsket noget tilsvarende, og det var en af de veje, der kunne gås. Så kan man selvfølgelig spørge sig selv, om det var den rigtige vej, om det var den mest besværlige, man valgte, men det var i alt fald én af de veje, man kunne gå for at tilgodese de enkeltmandsejede virksomheder.

Det er klart, at når man gør det, støder man imod det, man i mange år har sagt var en umulighed, nemlig at skille det private fra det erhvervsmæssige i enkeltmandsejede virksomheder. Vi vil da ikke afvise, at det er et problem, og at der også i fremtiden vil være nogle problemer med denne adskillelse. Det er klart, at når man vil søge at gøre det, man hidtil har sagt var umuligt, så bliver lovgivningen kompliceret og vanskelig at arbejde med både for dem, der skal finde ud af, om det er gjort rigtigt, og for dem, der skal udforme det for den lille virksomhedsejer.

Jeg ser med lidt betænkelighed på, at den lille landmand, så vidt jeg forstår, nu skal til at føre to kassebøger: én for erhvervet og én for privaten. Jeg ved nok, man vil påstå, at det skal han ikke, men i realiteten må han føre to kassebøger, hvis han skal holde sig til forskrifterne, og det giver nogle besværligheder.

Der er nok ikke anden vej, men jeg er nødt til på nuværende tidspunkt at sige, at jeg forudser i alt fald en række justeringer hen ad vejen, fordi der bliver nogle begrænsninger, som er for skræppe; der bliver nogle åbninger, som er for store. Når vi har valgt den vej, støtter vi det selvfølgelig, men vi ønsker ikke at sige her og nu, at det, vi har lavet, er det endelige, det fuldkomne. Vi må selvfølgelig sige, at hvis vi når til det, nogle